BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Rs 934361 26 Rev
Sarajevo, 11.08.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: dr. sc. Senada Mulabdića, kao predsjednika vijeća, Slavice Čindrak i Snježane Malešević kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja N.H. iz S., ul. K. broj .., kojeg zastupa punomoćnik Asif Plećan, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog Udruženje Vaša prava BiH, Ulica Safeta Hadžića broj 60a, Sarajevo, kojeg zastupa punomoćnik Mirza Aganović, advokat iz Sarajeva, radi poništenja otkaza i naplate potraživanja iz radnog odnosa, v.s. 10.200,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog na presudu Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 934361 24 Rsž od 10.03.2026. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 11.08.2026. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Revizija se djelimično dopušta u pogledu pravnih pitanja br. 1.i.3., drugostepena presuda preinačava i tužbeni zahtjev tužitelja odbija u dijelu kojim je traženo poništavanje kao nezakonite odluke o otkazu ugovora o radu od 18.06.2021.godine i odluke o otkazu od 10.08.2021.godine, te uspostave radno-pravnog statusa tužitelja na poslovima Diplomirani pravnik – Savjetnik za pravne poslove u kancelariji tuženog u Sarajevu ili drugom odgovarajućem poslu počev od 18.07.2021.godine pa nadalje, te isplate naknada plaća za period od jula 2021.godine do januara 2022.godine, precizno određene u prvostepenoj presudi, kao i uplata doprinosa za PIO za period od 24.07.2021. godine do 03.01.2022.godine.

U ostalom dijelu revizija se odbacuje.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 934361 21 Rs od 07.12.2023. godine odlučeno je:
„Poništava se kao protivzakonita Odluka o otkazu ugovora o radu broj: ID-12-IV/2021 od 18.06.2021. godine i Odluka o otkazu broj: S-VIII-157/21 od 10.08.2021. godine, donesene od strane tužene, te se nalaže tuženoj da uspostavi radnopravni status tužitelja na poslovima Diplomirani pravnik – Savjetnik za pravne poslove u kancelariji tužene Sarajevo ili drugom odgovarajućem poslu, počev od 18.07.2021. godine, pa nadalje, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, u roku od 15 dana.
Obavezuje se tužena da tužitelju isplati na ime naknada plaća:
-za mjesec juli 2021. godine iznos od 254,86 KM sa zakonskom kamatom počev od 01.08.2021. godine, pa do isplate,
-za mjesec avgust 2021. godine iznos od 1.121,40 KM sa zakonskom kamatom počev od 01.09.2021. godine, pa do isplate,

-za mjesec septembar 2021. godine iznos od 1.121,40 KM sa zakonskom kamatom počev od 01.10.2021. godine, pa do isplate,
-za mjesec oktobar 2021. godine iznos od 1.121,40 KM sa zakonskom kamatom počev od 01.11.2021. godine, pa do isplate,
-za mjesec novembar 2021. godine iznos od 1.121,40 KM sa zakonskom kamatom počev od 01.12.2021. godine, pa do isplate,
-za mjesec decembar 2021. godine iznos od 1.121,40 KM sa zakonskom kamatom počev od 01.01.2022. godine, pa do isplate,
-za mjesec januar 2022. godine iznos od 108,52 KM sa zakonskom kamatom počev od 04.01.2022. godine, pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.
Obavezuje se tuženi da za tužitelja izvrši obračun i uplatu obaveznih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 24.07.2021. godine do 03.01.2022. godine, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

Obavezuje se tuženi da tužitelju isplati razliku plaće zbog neosnovanog umanjenja plaće u iznosu od 580,00 KM za period od 01.03.2019. godine do 18.07.2021. godine, sa zateznom kamatom počev od 19.07.2021. godine pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

Tužbeni zahtjev kojim se traži da se obaveže tuženi da tužitelju isplati naknadu plaće za period od 24.7.2021. do 3.1.2022. godine preko dosuđenog iznosa od 5.970,38 KM, se odbija.

Nalaže se tuženom da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.304,40 KM, u roku od 15 dana.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 934361 24 Rsž od 10.03.2026. godine žalbe tužitelja i tužene su odbijene kao neosnovane i prvostepena presuda potvrđena.
Odbijen je kao neosnovan zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tuženi pobija drugostepenu presudu iz razloga povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija dopusti po članu 237. stav 3. ZPP, usvoji, pobijana presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovan ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tužitelj je podnio odgovor na reviziju s prijedlogom da se revizija odbaci kao neblagovremena ili kao nedopuštena, uz naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.179,36 KM.

Ispitujući blagovremenost revizije utvrđeno je da je tuženi drugostepenu presudu primio 7.4.2026. godine, a da je revizija predata na poštu 7.5.2026. godine, iz čega proizilazi da je revizija izjavljena u roku iz čl. 237 st.1 ZPP.

Revizija se djelimično dopušta i u dijelu je osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za poništavanje odluke o otkazu ugovora o radu, vraćanje tužitelja na poslove na kojima je ranije radio te isplata naknada plaća za period juli 2021. godine do januara 2022.godine, kao i uplata doprinosa na te plaće, te isplata razlike plaće zbog neosnovanog umanjenja za period od 01.03.2019. godine do 18.07.2021.godine u ukupnom iznosu od 580,00 KM.

Pravosnažnom presudom u cijelosti je udovoljeno tužbenom zahtjevu tužitelja.

Članom 237. stav (2) Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu ZPP) propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude ne prelazi 30.000,00 KM...
U konkretnom slučaju vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude određuje se u odnosu na nenovčani zahtjev prema vrijednosti predmeta spora određenom u tužbi tj. 10.200,00 KM uvećanoj za vrijednost novčanog zahtjeva u ukupnom iznosu od 6.553,28 KM, iz čega proizilazi da ni zbirom svih ovih iznosa nije ispunjen uslov propisan naprijed navedenom odredbom za dopuštanje redovne revizije.

Revident predlaže dopuštanje revizije po članu 237. st. (3) ZPP, kojom odredbom je propisana izuzetna mogućnost dopuštanja revizije u svim predmetima, ako Vrhovni sud Federacije ocijeni da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima.
Međutim, prema članu 237. stav (5) ZPP u takvoj reviziji stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg je reviziju podnijela, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Revident u svojoj reviziji postavlja pravna pitanja:

1. Da li zakonska obaveza poslodavca da pokuša obrazovati ili osposobiti tužitelja kao radnika tužene za rad na drugim poslovima (prekvalifikacija i dokvalifikacija) prije otkazivanja ugovora o radu od strane neprofitnih organizacija civilnog društva iz ekonomskih razloga u smislu odredbi člana 96. stav 2. Zakona o radu FBiH, može smatrati apsolutnom obavezom odnosno osnovnom i objektivno mogućom u situaciji kada je poslodavac neprofitna organizacija (udruženje) čija su sredstva strogo namjenska i određena budžetom projekta i limitirana projektom, te kada je radnik već dostigao najveći stepen stručne spreme za obavljanje poslovne djelatnosti poslodavca?
2. Da li se standard „osnovanog očekivanja“ iz člana 96. stav 2. Zakona o radu FBiH ima tumačiti kao apsolutna obaveza poslodavca ili se ona mora cijeniti kroz prizmu specifičnog pravnog i ekonomskog kapaciteta poslodavca (NVO Udruženja u konkretnom) čiji su izvori finansiranja strogo namjenski (donatorski) i ograničeni na specifične projektne pozicije?
3. Da li standard dokazivanja iz člana 102. Zakona o radu FBiH a u vezi sa odredbom člana 96. stav 2. Zakona o radu FBiH je isključiva obaveza poslodavca?

Revident u svojoj reviziji obrazlaže da su postavljena pravna pitanja važna za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni, jer su izraženi stavovi u vezi sa tim pitanjima u suprotnosti sa praksom Vrhovnog suda Federacije u više odluka, među kojima je i

odluka broj 58 0 Rs 198090 22 Rev od 15.08.2025.godine, prema kojoj je na tužitelju teret dokazivanja da je tuženi mogao zaposliti tužitelja na drugo radno mjesto ili ga prekvalificirati ili dokvalificirati, a ne na tuženom na kojem stavu se temelji pobijana odluka.

Da bi sud mogao ocijeniti uslove za dopuštanje revizije, tj. značaj postavljenih pitanja, imao je u vidu utvrđene činjenice da je:

- tuženi je udruženje koje je neprofitna organizacija koja se finansira iz članarina i donacija radeći Projekte pružanja besplatne pravne pomoći, a smanjenje finansiranja za 2021. godinu je najavio njihov glavni donator UNHCR,
- tužitelj je sa tuženim imao zaključen ugovor o radu na neodređeno vrijeme na poslovima diplomirani pravnik- Savjetnik za pravne poslove za područje Sarajeva,
- da je 18.06.2021.godine direktor tuženog donio Odluku o otkazu ugovora o radu na neodređeno vrijeme za tužitelja, sa pravom na otpremninu, iz finansijskih, organizacijskih i ekonomskih razloga, pozivajući se na smanjenja finansijske podrška donatora UNHCR-a za projekte,
- 18.12.2021. godine tužena je dala otkaze ugovora o radu za još 5 radnika, a 31.12.2021. za još dvojicu radnika;
- odlukom Skupštine tuženog od 10.08.2021.godine odbijen je kao neosnovan zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa nakon donošenja odluke o otkazu ugovora o radu;
- 12.7.2021. godine tužitelju je isplaćena otpremnina od 3.450,00 KM.

Prvostepeni sud kada usvaja tužbeni zahtjev prihvata utvrđenim da je tužena neprofitna organizacija, da prihode ostvaruje samo od članarine i donacija, da je razlog otkazivanja ugovora organizacijske prirode u smislu ukidanja radnih mjesta iz člana 96. Zakona o radu, ali nalazi da je u postupku utvrđeno da smanjenje budžeta tužene za 2021.godinu bilo u iznosu od 8%, a ne 40% kako je u odluci o otkazu navedeno, tj. da je bilo smanjenje priliva finansijskih sredstava, ali nalazi da tuženi nije dokazao da je nastojao obezbijediti tužitelju obavljanje drugih poslova na radnom mjestu ili da mu omogući usavršavanje ili prekvalifikaciju za rad na drugom radnom mjestu.

Drugostepeni sud prihvata ovakav stav prvostepenog suda i žalbu tuženog je odbio, a prvostepenu presudu potvrdio.

Stoga, u odnosu na postavljena pravna pitanja revizijski sud konstatuje da su pitanja broj 1. i 3. od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima, kao i za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, jer se odnosi na stav nižestepenih sudova o obavezi tuženog da dokaže da nije bilo osnovano očekivanje da zaposli tužitelja na druge poslove ili da ga prekvalifikuje ili dokvalifikuje, sve u smislu čl. 96. stav 2. Zakona o radu (dalje ZOR), a ne tužitelja.

Čl. 102. ZOR-a propisano je:
„U slučaju spora zbog otkazu ugovora o radu na poslodavcu je teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu u smislu člana 96. stav 1. tačka a. i b...“

Iz navedene odredbe proizilazi da se teret dokazivanja stavlja na poslodavca samo kada su u pitanju uslovi za davanje poslovno uvjetovanog otkaza uz otkazni rok iz čl. 96. st.1, tč.a tj. kada

je takav otkaz opravdan iz ekonomskih, tehničkih i organizacijskih razloga ili tč b) kada radnik nije u mogućnosti da izvršava svoje obaveze iz radnog odnosa.
Dakle, odredba čl. 100 ZOR.a se ne odnosi na čl. 96 st.2 ZOR-a koji propisuje:
„ Poslodavac može otkazati ugovor o radu u slučajevima iz st.1. ovog člana, ako se ne može osnovano očekivati od poslodavca da zaposli radnika na druge poslove ili da ga prekvalifikuje i dokvalifikuje za rad na drugim poslovima.“

Budući da odredbom čl.100 ZOR-a nije propisan teret dokazivanja na poslodavcu za dokazivanje osnovanog očekivanja da zaposli radnika na druge poslove ili da ga prekvalifikuje i dokvalifikuje za rad na drugim poslovima, proizilazi da nije teret dokazivanja na poslodavcu da je osnovano očekivanje da zaposli radnika na druge poslove ili da ga prekvalifikuje i dokvalifikuje za rad na drugim poslovima, već je teret dokazivanja tih činjenica na tužitelju kao radniku koji je dobio poslovno uvjetovani otkaz.
Budući da je ovakav stav već izražen u praksi Vrhovnog suda FBiH (presuda broj 58 0 Rs 198090 22 Rev od 15.08.2023.godine), proizilazi da je pobijana odluka zasnovana na pravnom stavu kojim se narušava jedinstvena primjena prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni prilikom odlučivanja o teretu dokazivanja činjenica iz člana 96. stav 2. Zakona o radu, pa kako tužitelj nije dokazao te činjenice, revizija tuženika je dopuštena i osnovana u dijelu kojim se revizijom pobija i zbog pravnih pitanja koja su važna za jedinstvenu primjenu materijalnog prava (čl. 241.st.2. ZPP).
Budući da tužitelj u smislu člana 96. stav 2. ZOR-a nije dokazao da se od tuženog moglo osnovano očekivati da će tužitelja zaposliti na druge poslove ili čak da će ga prekvalificirati i dokvalificirati na drugim poslovima, iako je tužitelj diplomirani pravnik pa je upitno da li je uopće i moguće tu kategoriju zaposlenika prekvalificirati i dokvalificirati na poslove koje obavlja tuženi, to je revizija tuženog djelimično usvojena, iz razloga pogrešne primjene materijalnog prava, obje nižestepene presude preinačene u odnosu na zahtjeve koji se odnose na poništavanje odluka o otkazu ugovora o radu, vraćanja tužitelja na poslove Savjetnika za pravne poslove u kancelariji Sarajevo ili druge odgovarajuće poslove sa danom 18.07.2021.godine, te isplate naknade plaća od jula 2021. do januara 2022.godine i uplate doprinosa za PIO za taj period, sve primjenom čl. 250. st.1 ZPP.

Međutim, revizija niti ukazuje, niti se drugostepeni sud bavio pitanjem usvojenog tužbenog zahtjeva koji se odnosi na razliku plaća zbog neosnovanog umanjenja u iznosu od 580,00 KM za period od 01.03.2019 do 18.07.2021.godine, pa kako se revizijom pobija drugostepena presuda u cjelosti, a radi se o zahtjevu koji nije u vezi sa zahtjevima za poništenje odluke o otkazu i isplate naknada plaća za period od jula 2021. do januara 2022.godine, to je o dopuštenosti revizije u ovom dijelu odlučivano shodno čl. 237. st.2. ZPP, pa kako nije ispunjen uslov propisnog cenzusa za dopuštanje revizije na novčani zahtjev, to je u tom dijelu revizija odbačena, primjenom čl. 247 st.2 ZPP.

Kako je tužitelj odbijen sa većim dijelom tužbenog zahtjeva a uspio sa neznatnim dijelom, revizijski sud je cijeneći činjenicu da tuženi nije ni tražio troškove postupka odlučio da svaka strana snosi svoje troškove postupka u smislu čl. 386 st.2 ZPP.

Predsjednik vijeća
Dr. sc. Senad Mulabdić, s.r.